

פרשת אחרי-קדושים

משיחת י"א ניסן תשמ"ב

רשימה פרטית בלתי מוגה

העניין של ספירת העומר פירושו שסופרים ימים. הוא לא סופר מעשים, הוא לא סופר דיבורים, הוא לא סופר מחשבות; הוא סופר ימים! יום אחד עובר. אחר כך חולפים עשרים וארבע שעות, והוא סופר שני ימים. חולפים עוד עשרים וארבע שעות, והוא סופר ואומר שזה "שלושה ימים". ואין עניין יוצא מידי פשוטו. בשעה שמתבוננים בפירוש המלות, הרי עוד לפני שאומרים את המלה "לעומר", במה מתבטאת המצוה? המצוה מתבטאת בספירת ימים!

ולכאורה, זה לא מובן לגמרי: כשמתבוננים במשמעות המושג 'ספירה', בפשטות, המטרה היא לוודא שדברים לא ילכו לאיבוד, שלא יקחו אותם מידי בעליהם, שהאדם ידע בדיוק היכן הוא עומד, כדי שהוא יוכל להגיע להישג כלשהו.

לכאורה, הדבר האחד והיחיד בעולם שלאדם אין שום שליטה עליו, - אי אפשר לקחת את זה ממנו, והוא לא יכול לאבד אותו - הוא הזמן. כשחולף רגע או יממה, אין לאדם שום שליטה על זה; האם היממה תחלוף או לא - זה לא תלוי בו! "העולם - כמנהגו נוהג", והקב"ה קבע את הסדר לגבי אותם דברים ש"לא ישבותו". הקב"ה קבע שהזמן חולף רגע אחרי רגע, לא פחות ולא יותר; לעולם אין שני רגעים בבת-אחת, ואין מציאות של רגע שנאבד, משום שתורת אמת קובעת ש"לא ישבותו".

שואל בן ל"עם חכם ונבון" את השאלה: "מה משיגים על ידי הספירה?" הוא לא יכול לאבד את זה; אף אחד לא יכול לקחת את זה ממנו, והוא לא יכול להוסיף לזה. אף על פי כן, אומרת התורה שזוהי מצוה, שיהודי חייב לקיימה - לספור ימים!

ההסבר לזה הוא שלימים יש תכלית, והתכלית שלהם היא "לעומר" - להזכיר לנו שהיו מביאים את קרבן מנחת העומר, עם כל הפרטים שבדבר. ואם הוא לא סופר את אותו יום "לעומר", הוא מאבד את היום הזה!

מזה אנחנו למדים מוסר השכל - מוסר נפלא ומוסר הכי הכרחי. כשיהודי מסתכל על השעון וזה לא מזעזע אותו, שחולף רגע שבמהלכו הוא מסתכל על השעון ולא עושה שום דבר, זה לא רק שהוא החמיץ הזדמנות לקיים מצוה; הוא איבד לגמרי את אותו רגע! "אדם לעמל יולד". הרגע הזה ניתן לו כדי שיבצע בו את שליחותו של הקב"ה, כדי להפוך את הרגע הזה לדבר חי ודינמי, דבר בעל משמעות, שתוכנו קשור למי שברא את הזמן.

וכפי שלימד המגיד ממזריטש, וזהו עיקרון יסודי שמוכן מכמה מקומות בתורה, שכמו כל הנבראים שבעולם, הקב"ה ברא גם את הזמן. ו"לא ברא הקב"ה בעולמו דבר אחד לבטלה". הקב"ה ברא את הרגע הזה, והוא "מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", וכהסברו של הבעש"ט, שמבואר ב"שער הייחוד והאמונה" באריכות, שבכל רגע נברא מחדש כל "מעשה בראשית", כל תהליך הבריאה, כולל עצם המציאות של הזמן.

פרשת אחרי-קדושים

והקב"ה ממנה כל אדם, ובייחוד יהודי, שיהיה שליח שלו, לספור את הימים; לוודא שכל יום יהיה קשור באיזה מעשה טוב. - בעניין זה, בזמן זה, שיהיה קשור ב"לעומר", ובשאר הזמן, שיהיה קשור ב"אדם לעמל יולד".

כשאומרים שכתוב בספרי מוסר ש"אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו", לא אומרים זאת כדי שיחשבו שזוהי הגישה הנכונה, חס ושלום. אומרים זאת בנימה של מחאה הכי תקיפה: הייתכן?! ומה אם אדם דואג על איבוד דמיו, על אחת כמה וכמה שצריכה להיות דאגה על איבוד ימיו!

והטענה שהוא לא איבד כלום אינה טענה נכונה. הוא איבד יום מחייו, שהיתה לו אפשרות להיות יום "שלם", "בא בימים". כתוב לגבי היהודי הראשון, "ואברהם זקן בא בימים". ומפרש הזוהר שאברהם הגיע עם כל הימים שלו. היה לו מה להראות על כל יום. זה היה יום שהיה ניכר עליו שזהו יום של "אברהם העברי"!